

Djecu valja cijepiti kako bi se zaštitila od zaraznih bolesti. Cjepiva su vrlo djelotvorna i sigurna, premda se u neke djece mogu zabilježiti blage reakcije nakon primjene. Većina cjepiva primjenjuje se u obliku injekcija, iako se neka (kao npr. protiv dječje paralize) daju i na usta.

Prvo cjepivo koje se primjenjuje u dojenčeta je cjepivo protiv hepatitisa B i to se prva doza daje u prvoj sedmici života, ponekad još tokom boravka u rodilištu. Daljnje cijepljenje slijedi od 6 ili 8 sedmice života ili nešto kasnije ako je dijete bolesno. Sa cijepljenjem ne treba kasniti, naprotiv, dojenče valja cijepiti čak i ako ima blago povišenu temperaturu zbog neke ne jako ozbiljne infekcije, kao što je npr. prehlada.

Za postizanje pune imunizacije za veći broj cjepiva potrebno je primijeniti više od jedne doze. Većina doktora slijedi plan cijepjenja koji preporučuje Američka Akademija za Pedijatriju. Ipak, dob koja se preporučuje za pojedina cjepiva nije sasvim precizno definirana, npr. 2 mjeseca može značiti sve od 6-10 sedmica. Premda bi svaki roditelj trebao nastojati da se dijete cijepi tačno prema planu, manje zakašnjenje u cijepljenju ne mora utjecati na konačnu imunost, a ne zahtijeva niti ponovno započinjanje cijepjenja protiv određene bolesti. Neka se cjepiva preporučuju u posebnim situacijama, npr. cjepivo protiv hepatitisa A preporučuje se pri boravku u kolektivu i putovanju preko oceana.

Za jedne posjete doktoru može se primijeniti više od jednog cjepiva, a neka su cjepiva često kombinirana u jednoj injekciji, kao što su to npr. ona protiv hripavca, difterije, tetanusa i Hemophilus influenzae tip b. Kombinirana cjepiva smanjuju broj injekcija (uboda) a pri tome ne utječu na sigurnost i učinkovitost pojedinih cjepiva.